

Moje životní rvačky

Jen tak úvodem: Za rvačku se dá považovat třeba boj s úředníky o stavební povolení, dohady s doktorem, že jsem opravdu upadl a ne, jak tvrdí on, že mne přejel vlak.

Anebo dohady s policistou, kde se mi snaží dokázat měřícím přístrojem, že jsem podnapilý a já mumlám, že „naprosto sem úplně v pohodě, jen jsem zakopl o tu blbou podlahu toho auta. Proto na vás koukám zespodu. Ale až se zvednu...“ To je marný boj a moje debilita, ale není to rvačka! Já chci, ač si o mně myslíte, že nejsem nenásilně založený, psát o násilí mezi mnou a někým, nakonec i něčím. Přípraveni na násilného HyPulíka? Kdo je slabší povahy, ať radši nechte dál, vy otrlejší: přeji příjemný úsměv ode mne!

Šimůnek za 99 haléřů

Nevím, zda to bylo v první třídě, anebo v druhé. Víím, že se to ve třetí třídě již nemohlo stát, neb tehdy v průvodu ze školy na hřiště jsem se za ruku držel se Zdenkou já!

Stalo se to tak: Šimůnek za mnou přišel, jestli bych mu nepůjčil 90 haléřů, že by si chtěl koupit nanuka, že má jen deseták. Nebyl jsem dítko příliš movité, ale přesto jsem se do škorny školní podíval a žádaných devadesát haléřů jsem objevil.

Pro mladší čtenáře přináším přehled použitých a neznámých pojmů: škorna - školní brašna. Deseták - je desetina koruny. To opravdu existovalo! Naposledy byly používány ještě padesátihaléře. Ty taky pak zrušili a tak se zaokrouhluje. Ale vraťme se k té rvačce!

Šimůnek chtěl koupit nanuka. Devadesát haléřů jsem našel a ochotně zapůjčil. Mimo jiné mi zbyla ještě koruna a dvacet haléřů. Takže s expedicí „Ze školy do krámu“ jsem byl ještě dost bohatý na nanuka za korunu. A pak jsem pochopil: Šimůnek u mne neudělal regulerní půjčku. Já mu ty peníze dal a ten podvraták měl korunu deset! Koupil dva nanuky! Sobě a Zdence.

Druhý den ve škole jsem se rezolutně postavil proti Šimůnkovi, že mi lhal. A tak jsme se chvíli váleli po zemi v dětské rvačce a pak nás roztrhla krásná učitelka Volechová, do které jsme byli všichni kluci zamilovaní.

Dodatek: Šimůnku, nevyžaduji navrácení dluhu a ani morální újmy, kdy jsi mne přebral. Doufám, že máš hezký život. Tvůj spolužák z Višňové u Frýdlantu, Hynek Pulec, tedy HyPulík.

Berky a kráské ruce

Tak bych asi popsal mé druhé klání. Berky byl můj

spolužák ve škole ve Višňové, stejně jako Šimunek a Zdenka. Ale stalo se to o mnoho let později. Už jsem byl ženat a s manželkou se nám stala taková příhoda: Víkend. Děti u babičky. Co s tím? Jdeme na diskotéku. Vesnickou dýzu. Pouštěč produkoval aktuálně poslouchané hity a společnost v sále se bavila. Sedíme u stolu já, má žena a soused se svou holkou. Prostě pohoda. Občas tancujeme a občas sedíme a požíváme buď pivo nebo limonádu. My kluci spíš to pivo a i babám jsme objednali kořalku, abychom měli alibi. No, kořalku. Ty babský tlamolepy. Ale fungovalo to. Až přišel Berky, spolužák ze základky, sic tedy cikán, ale kámoš po letech. Vždy jsme spolu vycházeli kamarádkým způsobem. „Pojď ven!“ rozkázal a já zpozorněl. „To bude dobrý.“ Oznámil jsem společnosti u stolu. Šel jsem ven s klukem, kterému jsem ve škole ukazoval výsledky a pak mu je o přestávkách vysvětloval, aby to příště uměl sám.

Ještě předešlu tu krásu, kdy jsem si opatřil památníček. A Berky mi tam napsal: „Hinkovy na pmtku honza“. (Teď jsem měl další rvačku s počítačovým programem, jež se mi to snažil opravit.) Opravdu to tak bylo napsáno! Již v té asi druhé třídě jsem si uvědomoval, že Hynek se nepíše Hinek.

Ale v zásadě s mým jménem nemám problém. Frankie, Ukrajinec a Šlágr zvukař, mi před deseti lety soubor pojmenoval „Gynek...“ A já to hledal a hledal. Ale principiálně říkám Andrejovi, kolegovi, také Ukrajinci: Pes dělá gaf, gaf, gaf a na internetu je „huhl“.

Ale zpět k Honzovi: Šel jsem tedy ven a byl jsem informován, že se popereme. „Proč?“ ptám se přiblblé. „Protože se chci poprat!“ Oznamil mi o hlavu a půl menší, zřejmě bývalý kamarád ze školy. V tu chvíli se napřáhl a já jen dal ruce před sebe. Tak na mne nedosáhl, což jej asi zarmoutilo a jal se výpad opakovat. Zase nezdar a tak na mne vyrazil: „Ty se nepereš?“ „Ne, proč, jsme kámoši ze školy.“ Odvětil jsem v poklidu a připažil. V tu chvíli jsem dostal pěstí do brady. „Co blbneš?“ Pravda, byl jsem trochu zaskočen. „Tak se per!“ Rozkázal už ne spolužák a já se jal na cestu zpět ke své

manželce, sousedům a pivu. Jasně, že jsem měl strach, zda na mne zezadu neskočí a nebude pokračovat, ale asi jsem ho zbavil násilnických pudů a přivedl jej k zamyšlení.

Totíž asi po hodině přišel k nám ke stolu a přinesl mi panáka. Jen jsem se usmál, on taky a kopli jsme ohnivou vodu do sebe. Teprve teď jsem ženě a kamarádům řekl, co se stalo.

Zdravím tě Honzíku
a snad se máš dobře.
Furt kámoš HyPulík.

Hospoda na zadření

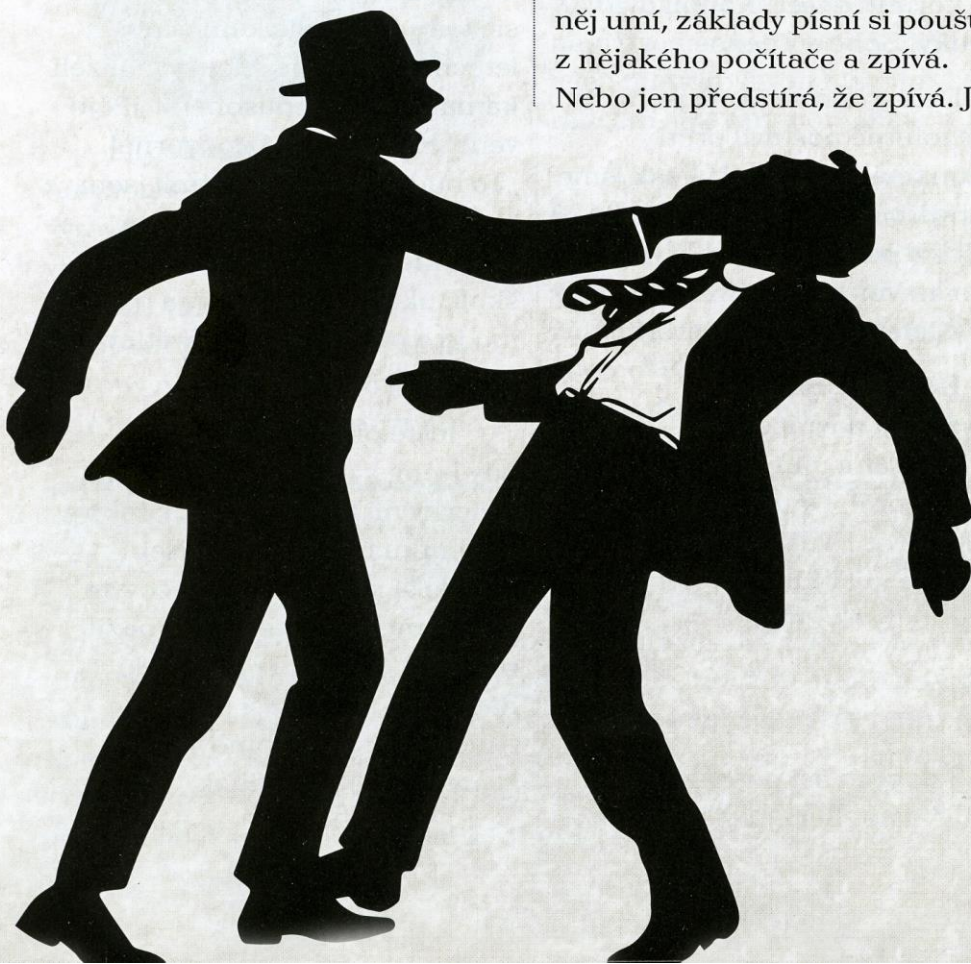
Jsem muzikant. To už jsem psal. Nejdřív jsem hrál na kytaru ve velkém orchestru, pak menším a pak v kvartetu. A po přestěhování do Janova mi nezbylo než ze sebe udělat ‚aintetáka‘. Víím, okamžitě vysvětlím: Na pódiu stojí jeden člověk, co umí alespoň na jeden nástroj, a nebo předstírá, že na něj umí, základy písní si pouští z nějakého počítače a zpívá. Nebo jen předstírá, že zpívá. Já

patřím ke generaci poctivých aintetáků a tak jsem si hudební základy poctivě doma připravil (nekradl), poctivě jsem se naučil kytaru a bohužel i živě zpíval. Ale z toho plynula i obrovská výhoda. Dám příklad: Asi si uvědomujete píseň, co začíná „V mládí jsem se učil hrobařem...“ no a na té vesnici měl zrovna jeden pokrývač padesátiny a tak jsem nelenil. Říkali jsme mu ‚Střešní králík‘. Tak jsem vymyslel text: „Učil jsem se střešním králíkem, padat dolů, padat s hřebíkem...“

V té hospodě, kam jsem každou sobotu chodil bavit lidi, jsem byl oblíbený. Né proto, že umím bezvadně zpívat, to by byl ukrutný omyl, ale měli jsme tam bezvadnou atmosféru a vždy fungovala spolupráce mezi ‚Muzikusem‘, tak jsem byl nazýván, a publikem, těmi kluky a holkami v hospodě. Byly tam stoly štamgastů a na zbylé si lidi objednávali místa čtrnáct dní dopředu.

Ale stalo se. Konec akce, sbalit aparát a uklidit do skladu, pakliže jsem neměl jiné hraní, anebo odvézt domů.

Jé, teď jsem si vzpomněl na jednu příhodu. Trochu odbočím. Přišla se na mé hraní podívat i moje manželka s dcerkami. Jen tak na chvíli, co vlastně tatínek dělá. Tak jsem tak hrál a plánoval, co bude další písnička, kdy na mne mávla žena, že už půjdou. Tak jsem publiku oznámil, že se rozloučím a hned pojedeme dál. Jenže písnička již byla v sekvenceru připravena. Dal jsem dětem pusu, ženě taktéž a vrátil se na pódium. Stiskl jsem tlačítko start a spustil: „Táhněte do háje, všichni pryč...“ V tu chvíli mi

docvakly souvislosti. Jenže už se hrnuli lidé ku tanci, tak mi bylo blbé to ukončit a běžet za ženou se omluvit. Naštěstí byla má choť dostatečně inteligentní, že to nepobrala jako útok na rodinu. Ale po prvním verši by se ve mně nedořezal ničeho.

Ale k té rvačce: Ona to vlastně nebyla rvačka. To byl jen takový tajfun a mé tělo dokončilo trajektorii hned pod kulečnickým stolem. Jedna bota zutá, žebra bolela a na oku mi očividně naskakoval ten objekt, jež během dní mění barvu. Tedy monokl.

Bádáte nad tím proč? Nedivím se, já bych to taky chtěl vědět. Cizí neštěstí přeci potěší. Pan hostinský měl hospodu společně s manželkou. Bydleli v bytě v rámci objektu hospody, takže je dělily jedny dveře mezi hospodou a bytem. Pan hospodský mně nosil pivo a platil honorář. Paní hospodská mi taky nosila pivo a občas byla smutná, bez nálady. A i sám jsem si všiml, že do čtyř do rána uklízí hospodu, ráno se stará o děti, aby šly do školky a pak jde připravit hospodu na devátou ranní. Ano manžel vstal třeba v pět a šel vařit. A pak šel uprostřed tancovačky spát. Ta holka to neměla jednoduché.

A tak si mi jednou postěžovala. Bylo to po hraní. Já balil aparaturu a ona poklidila ty püllitry a špinavé ubrusy. A tak jsme se sešli u stolu a nabídla mi pivo. „Jo, dám si!“ Sedla si proti mně a trochu zas naznačovala, jak je unavená.

Mezi hospodou a kuchyní byl závěs, půl na půl. Když projdeš, tak se to rozhrne do

stran. Vzal jsem její ručky do dlaní a snažil jsem se slovy podpořit unavenou servírku, maminku, manželku: „To bude dobrý, jen o tom mluvte“. A přišel tajfun. Velmi žárlivý tajfun. Vzlétl jsem, ani nevím jak, ocitl jsem se pod kulečnickým stolem.

Ale mělo to úchvatný závěr. Další týden jsem nemohl hrát. Zpívejte, když máte dvě zlomená žebra. Objednal jsem hostinskému nejhoršího muzikanta a zároveň nejdražšího muzikanta z Liberce a přišel se podívat. Začal v sedm a v devět měl pan hospodský prázdnou hospodu. Pár týdnů poté pronajal hospodu a šel se věnovat jiné práci a vše se u nich srovnalo. Jeli dokonce na dovolenou! Takže má žebra způsobila průlom v jednom manželství. Snad, Dano a Vlášo, jste stále v pohodě.

Prozalím poslední rvačka

Tentokrát nepůjde o souboj s někým, ale s něčím. Ano chápu, že teď polemizujete, jak se někdo (tedy živý tvor) může poprat s něčím (neživým). Na to brzy, milý čtenáři, přijdeš.

Bydlím v bytě, domnívám se, že to bývaly nějaké stáje, nebo něco tak. Pan domácí z toho udělal tři mezonetové byty a součástí toho je zahrada, no, spíš plácek, kde se dá grilovat, na ohništi si upéct buřta. Koupil jsem i stánek, takže na nás neprší. Prostě ‚odpočívadlo‘. Jsou tu tři partaje: Byt č. 1 – já. Byt č. 2 – Franta a už ne Terka, minulý týden se odstěhovala a Franta zůstal sám. Byt č. 3 – Slávek a Radka. Taky mají

doma občas Itálii, ale zatím se nějak drží pohromadě.

Je sobota a na zahradě se schází: HyPulík, Franta, Radka a Slávek. Konverzace začíná vcelku klasicky: Slávek a jeho historka 56. Do toho vstupuje Radka, že ta rajčata nějak nejdou. Pak se ale domluví s Frantou, že otrhá ringle a ona uvaří marmeládu pro neteř Franty.

Hovor šel dál a Slávek přinesl kořalku od známého z Moravy. Byla výtečná! Ale pak se všichni sebrali, že jdou spinkat. Taky jsem měl ty tendence, jenže než jsem se rozhodl, byli všichni pryč. Zmizeli lidé a přenosné světlo. Mohl jsem si zapnout světlo na mobilu, ale statečný HyPulík se rozhodl, že to dá. Nebylo to úplně moudré rozhodnutí. Kdosi mi do cesty postavil zahradní umělohmotnou židli.

Výsledek je jasný. Vyšetřování nehody nezabralo ani dvanáct hodin. Já mám šrámy na čele, z čehož někteří mí kolegové mají velkou legraci. Ale kdyby viděli tu židli? Přestali by se smát. A foto je důkaz.

Mně se šrámy na těle vždy zahojí, ale proč si člověk pamatuje z druhé třídy nespravedlnost?

A ze třetí první lásku? Co v nás je tak krásného, že i to nepříjemné dokážeme po čase převést ve vtip, anebo hezkou vzpomínku...?

Váš HyPulík

